

Μοναχός Γεώργιος Βατοπεδινός (1899-1966)

/ [Συναξαριακές Μορφές](#)

image not found or type unknown

Ο

κατά

κόσμον Δημήτριος Καζάνης γεννήθηκε στη Νικήτη της Χαλκιδικής το 1899. Προσήλθε στη μονή Βατοπεδίου το 1914 κι εκάρη μοναχός σε αυτή το 1916. Το 1926 αναχώρησε της μονής και περιφερόταν στα όρια της επί 35 χρόνια.

Ο ιερομόναχος Χρυσόστομος Μουστάκας, που τον συντάντησε, γράφει στο ωραίο βιβλίο του για το Άγιον Όρος γι' αυτόν, πως ο σκούφος του από την πολυκαιρία και τον ιδρώτα είχε χάσει το πρώτο του χρώμα. Ήταν πάντοτε μονοχίτων και ανυπόδητος και ποτέ δεν λούσθηκε. Μόνιμη θερινή τροφή του κυρίως τα σύκα και τον χειμώνα καρύδια, κάστανα, κούμαρα και βελανίδια. Οι χυμοί των σύκων ένωναν τα γένεια του και τα νωπά καρύδια μαύριζαν τα χέρια του με τα' άκοπα νύχια. Δεν μαγείρευε ποτέ. Αν πήγαινε σε κανένα πανηγύρι έτρωγε με βουλιμία για να τον κατηγορούν ως γαστρίμαργο και άφηνε αβγά στα γένεια του για να τον περιγελούν. Δεν γνώριζε τι να κάνει δύο εκατόδραχμα, που του έδιναν τον χρόνο από το μοναστηριακό ταμείο, στη δεκαετία του 1950. Θεμέλια του μοναχού, αν τον ρωτούσες, απαντούσε πως είναι: «πρώτον υποταγή και συνάμα ταπείνωση». Και αν του έλεγες, γιατί τόση ευτέλεια στην ενδυμασία του, θ' άκουγες πως: «Όταν σε σκεπάσει το χώμα τα πολυτελή ενδύματα δεν έχουν να σε βοηθήσουν

τίποτε».

Κουρέλια σκέπαζαν το σώμα του. Ανάμεσα στα βάτα που κρυβόταν, όπου τον διέκρινες με ανοιγμένα χέρια, έμοιαζε με αητό. Κάποτε έκανε τον σαλό και απόφευγε έτσι τους περίεργους θαυμαστές. Έφευγαν εκείνοι, έφευγε και αυτός από τις ρεματιές στα δάση και από τις πλαγιές στα υψώματα. Κοινωνούσε των αχράντων Μυστηρίων με δάκρυα. Σιγόψελνε στις αγρυπνίες, παγώνοντας στους νάρθηκες. Τον θεωρούσαν σαλεμένο και τρελό και αυτός χαιρόταν αφάνταστα. Γέροντες με προορατικό χάρισμα τον θαύμαζαν για τη μεγάλη του ταπείνωση.

Ο μακαριστός Γέροντας Παΐσιος ο Αγιορείτης στο βιβλίο του για τους Αγιορείτες πατέρες γράφει περί αυτού: «ζούσε σαν πραγματικό πετεινό του ουρανού μέσα στο Άγιον Όρος, κάτω από τον ουράνιο τρούλο του Θεού, γιατί δεν είχε καλύβι, όπως οι άλλοι πατέρες. Ελευθερωμένος λοιπόν από την ματαιότητα, με την αρετή της ακτημοσύνης και σκλαβωμένος από την αγάπη του Θεού, γύριζε στον Άθωνα σαν «καλό αλητάκι» του Χριστού. Όλη του η περιουσία ήταν τα τριμμένα ρούχα που φορούσε, τα ίδια χειμώνα-καλοκαίρι. Στα δε πόδια του είχε τυλιγμένα φαρδιά κουρέλια για κάλτσες, για να μη κατεβαίνει κάτω το λίγο αίμα του από την ορθοστασία στην προσευχή και από τις πορείες του στις κορυφές και λαγκαδιές όπου πήγαινε για να μένη άγνωστος από τους ανθρώπους. Η μεν ψυχή του όλο ενωνόταν με τον Θεό, τα δε ρούχα του όλο και κουρελιαζόταν, αλλά φαίνονταν σαν φτερά, γιατί ο Γέροντας είχε Χάρη Θεού».

Πολλοί τον θεωρούσαν, όπως είπαμε, ανόητο, αλλά ήταν ανόητοι αρκετά. Άνθρωπος μεγάλης αυταπάρνησης, ανιδιοτέλειας και ταπεινώσεως. Γι' αυτό ήταν πάντοτε μόνος. Μόλις αντιλαμβανόταν ότι καταλάβαιναν την κ| απομακρυνόταν αμέσως για τα βουνά, που φύλαγαν τα μυστικά του. Κορόιδευε έτσι την ανθρώπινη ματαιοδοξία, είχε βαθιά αίσθηση της ματαιότητας της ζωής. Ήταν ένας διά Χριστόν σαλός.

Πηγή-Βιβλιογραφία:

Μοναχολόγιον Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπεδίου, Χρυσόστομου Μουστάκα αρχιμ., Το Άγιον Όρος Άθω, Αθήναι 1957, σσ. 16-18. Μωυσέως Αγιορείτου μοναχου, Μοναχός Γεώργιος ο διά Χριστόν σαλός, Μεταμόρφωσις 160/1988, Παΐσιου Αγιορείτου μονάχου, Αγιορείται πατέρες και αγιορείτικα, Σουρωτή 1994, σσ. 81-85.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνας Τόμος Β΄ - 1956-1983, Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.